

Zdá se, že jen málo studentů křesťanství si uvědomuje, že věřící v Ježíše jsou předurčení ke královskému úřadu. Mimořádné spiknutí mlčení skrývá před návštěvníky církve samotný smysl a cíl křesťanského života. Bibličtí autoři však velmi dobře věděli, co obnáší učednictví.

V novozákonních dokumentech se píše, že Ježíš přišel zvěstovat mesiášské Boží království (Mt 4:23; 9:35) a získávat vedoucí pracovníky pro univerzální vládu, kterou mu Otec slíbil svěřit. Pokud je nějaká pravda vypočítána tak, aby inspirovala, povzbudila a přivedla k pokoře Boží lid, pak je to skutečnost, že křesťanští věřící - ti, kteří byli řádně poučeni o pravdě a pokřtěni podle novozákonního vzoru - jsou nyní vyslanci, kteří pobývají na cizím území současného zlého světového systému (2 Kor 5:20; Ef 6:20; Gal 1:4) a čekají na návrat svého Mistra, aby se jich ujal jako spoluvládce v novém světovém systému zítřka. O tuto úžasnou výsadu mají věřící s pomocí Božího Ducha usilovat již nyní.

Je zřejmé, že Bible učí právě toto, a čtenář je vyzván, aby přehodnotil jakýkoli jiný názor, který možná přijal, aniž by pečlivě zvážil biblická fakta.

Boží království

Nelze popřít, že Ježíš se zabýval především poselstvím o Božím království (Mt 13:19), které bylo dynamickým nástrojem, díky němuž se konvertité dokázali vzdát všeho kvůli němu a Království. Vstup do Božího království byl nejvyšším cílem na konci křesťanské cesty. Tento cíl inspiroval raně křesťanské přinášení obětí, a to i samotného života: "Skrze mnohá soužení musíme vejít do Božího království" (Sk 14:

22). Všechny současné zkoušky měly být radostně snášeny s ohledem na velkolepou odměnu, která na věrného věřícího čeká při Ježíšově návratu, aby zahájil Království. Toto téma je základem všech novozákonních spisů.

Daniel 7

Ježíše nelze pochopit bez jeho prostředí. Jeho mysl byla prosycena slovy starozákonních proroků. Bylo pro něj přirozenou samozřejmostí věřit, že Bůh zjevil svým služebníkům prorokům tajemství budoucnosti (Dan 2:45, NAS; Mt 24:15). Kniha Daniel například věřícím v Izraeli předala nástin světových dějin, v nichž měl hrát hlavní roli Syn člověka (Dan 7:13), Mesiáš. Ježíš věděl, že je Synem člověka (jeho oblíbené sebeoznačení), postavou, kterou Daniel viděl v pozoru hodném vidění. Syn člověka byl viděn, jak se objevuje před nebeským dvorem, aby přijal *království* a kralování (Dan 7:14).

Sedmá kapitola knihy Daniel nám poskytuje zásadně důležitý vhled do Ježíšova poslání a údělu jeho následovníků. Význam této kapitoly není v žádném případě složitý. Zanedbávání Starého zákona dlouho připravovalo průměrného návštěvníka církve o tyto základní stavební kameny Ježíšova poselství evangelia. Potíže může působit neznalost tohoto materiálu, nikoliv materiál samotný. Křesťané jsou všude v Bibli vyzýváni, aby hledali a studovali.

Ústřední téma celého Ježíšova učení

Všichni badatelé se shodují, že Boží království bylo ústředním tématem celého Ježíšova učení. Co Ježíš mínil Božím královstvím, lze snadno pochopit, když

vysledujeme jeho starozákonní zdroj v Danielovi 2: 44. Při pohledu na závěr současné éry lidských dějin Daniel předvídal, že "Bůh nebes zřídí království, které nebude nikdy zničeno, a toto království nebude přenecháno jinému lidu; rozdrtí a ukončí všechna tato [dříve zmíněná] království, ale samo bude trvat navěky". Jeho umístění má být "pod nebem" (Dan 7:27) - na této zemi.

Toto království, které má být zřízeno Bohem nebes, se zcela přirozeně začalo nazývat Království nebes nebo Boží Království (oba pojmy jsou synonyma: Mt 19:23-24) a právě toto království přišel Ježíš zvěstovat jako dobrou zprávu, evangelium (Mt 4:23; Lk 4: 43). Ježíš zřejmě spolu s Danielem věřil, že vidění "králi [Nabuchodonozorovi] oznámilo, co se stane v budoucnosti" (Dan 2:45). Kristus věděl, že on je ze všech příslušníků lidského rodu vyvoleným králem, který byl ustanoven za vládce v onom budoucím velkém Božím království.

Syn člověka

Další důležité informace o Božím království se nacházejí v Danielovi 7. V 11. verši je "šelmě", zjevně zlému vládci, odňata vláda, když je "zabita a její tělo vydáno hořícímu ohni", načež je před Bohem představen "Syn člověka", Mesiáš, "a jemu byla dána vláda, sláva a království, aby mu sloužili všichni lidé, národy a lidé všech jazyků". Jeho panství je panství věčné, které nepomine, a jeho království takové, které nebude zničeno" (Dan 7:13-14).

Jak je dobře známo, Ježíš se vždy označoval jako Syn člověka popsáný v 7. kapitole knihy Daniel, čímž se prohlašoval za krále, jemuž bude svěřeno Boží království. Před izraelským veleknězem Ježíš potvrdil, že je skutečně "Mesiáš, Syn Požehnaného" (tj. Syn Boží, Mk 14:61). Jedním dechem Ježíš cituje Danielovo vidění a slibuje, že Syn člověka bude viděn, jak "přichází s nebeskými oblaky" (Mk 14:62). Je zřejmé, že titul "Syn člověka" je ekvivalentem pro tituly "Syn Boží" a "Mesiáš"; a to je přesně to, co bychom očekávali, když čteme o mesiášské funkci, která je Synu člověka připisována v Danielovi.

Syn živého Boha

Už Matouš 16:16 ztotožnil Mesiáše se "Synem živého Boha": "Ty jsi Kristus, Syn živého Boha". Všechny

tyto tituly jsou čistě mesiášské a nemají vůbec nic společného s postbiblickými teoriemi o takzvaných dvou Ježíšových přirozenostech, což je pojetí, které by jak Ježíš, tak Pavel považovali za zmatené. Teprve když Ježíšovo mesiášství špatně pochopili Řekové, kteří po apoštolských dobách začali ovládat církev, skutečnost nadcházejícího mesiášského Božího království na zemi byla do značné míry ztracena.

Současná teologie se stále vyčerpává snahou oddělit tituly "Boží Syn" a "Mesiáš". V Bibli se jedná o ekvivalenty, které označují stejný královský úřad.

Mesiáš

V křesťanství, jak je obecně chápáno, existuje hluboký problém. Ten souvisí s Ježíšovým mesiášstvím. Lidé byli dlouho učeni, že Ježíš odmítal "židovské" očekávání, že Mesiáš svrhne politickou moc současné lidské vlády a nastolí skutečné království; že Ježíš očekával, že království bude nastoleno pouze v lidských srdcích, a nikoli zvenčí jako skutečná vláda. To vše je nebezpečně zavádějící polopravda. Je pravda, že Ježíš se *při svém prvním příchodu* vůbec nepokusil svrhnout stávající politický systém (Jan 6:15). Přišel hlásat Království (Lk 4:43) a zemřít. To však nic nemění na skutečnosti, že měl plně v úmyslu *při svém druhém příchodu* převzít politickou roli Mesiáše ve starozákonním a "židovském" smyslu (Mk 14:62).

Ježíš ani na okamžik nezapřel svou funkci krále Izraele a vládce světa. Tvrdit, že je Mesiáš, a přitom se zříkat práva usednout na Davidův trůn v Jeruzalémě a vládnout zemi, by bylo nesmyslné. Znamenalo by to odmítnout biblický pohled na mesiášství a zároveň tvrdit, že se Písma zastává!

Král světa

Ježíš se vždy těšil na druhý příchod, kdy se plně ujme své role Krále světa. Nebylo to proto, že by již nebyl Mesiášem. Vždycky byl Mesiášem a podstatou křesťanské víry bylo to uznat (Mt 16:16-17). Dát to však veřejně najevo příliš brzy na počátku svého působení znamenalo koledovat si o zbytečné potíže - odtud tzv. mesiášské tajemství (Mk 1:34). Teologie se odchyluje od Nového zákona, když se nás snaží přesvědčit, že protože Ježíš v prvním století nezaujal pozici Mesiáše v očekávaném smyslu, nikdy tak neučiní!

Znamená to prostě odmítnout evangelium o Království, které obsahuje příslib, že Království bude nastoleno, až se Ježíš vrátí. Ježíš a apoštolové neustále vyzývají k pokání na základě víry v budoucí Království (Mk 1:14; Lk 9:2; Mt 24:14; 13:19; Sk 8:12; 28:23, 31). E. Earle Ellis má pravdu, když říká, že "termín 'Boží království' se ve Skutcích používá pouze pro budoucí událost". (*New Century Bible Commentary on Luke*, s. 13).

Pochopit Království

Pochopit Boží království jako podstatnou součást evangelia není v žádném případě akademickým potvrzením vzdálené budoucí události. Je to klíč k zapojení věřícího do Kristova života. Daniel 7 poskytuje informace nejen o samotném Synu člověka, jemuž je Království uděleno, ale také o všech těch, kteří s ním mají být spojeni ve vládě. V Danielovi 7:22 se hovoří o době, která nastane, až "svatí převezmou království". Ježíš tuto předpověď přesně opakuje, když věřícím říká: "Neboj se, malé stádo, neboť váš Otec se těší, že vám dá království". (Lukáš 12:32).

Daniel 7:27 je ještě konkrétnější: (viz NEB, RSV a Good News Bible): "Tehdy bude svrchovanost, vláda a velikost všech království pod celým nebem dána lidu svatých Nejvyššího Boha; jejich královská moc nikdy neskončí a všichni vládci na zemi jim budou sloužit a poslouchat je". Budiž však pečlivě dodrženo, že až do Ježíšova návratu se svatí nebudou domáhat žádné politické moci.

V 1. Korintským 6:2 se Pavel dovolává uznávané skutečnosti, základního principu křesťanství: "Cožpak nevíte, že svatí budou spravovat svět?" (viz Moffattův překlad). Poznámka je učiněna v souvislosti s urovnáváním sporů a připomíná pasáž z Iz 2:1-4, která předvídá Mesiáše jako rozhodčího mezinárodních sporů.

Zjevení Ježíše Krista

V knize "Zjevení Ježíše Krista" (Zj 1:1), kde je Ježíšova mysl odhalována nepřetržitě po 22 kapitol, je hlavním tématem nadcházející vláda svatých. Oba prvky evangelia - Kristova smrt a následná vláda Mesiáše a svatých - jsou spojeny v jásavém výbuchu v 5:9-10: "Hoden jsi [Beránku, Ježíši] vzít knihu a rozlomit její pečeti, neboť jsi byl zabit a svou krví jsi získal pro Boha lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a zemí.

Učinil jsi je královstvím a kněžím našeho Boha a oni budou kralovat na zemi."

Tento ústřední význam Božího království a spoluvlády svatých by měl nade vší pochybnost ukázat, že je třeba hlásat Království jako jádro poselství evangelia. Zvěstování Království slouží jako pozvání ke královskému úřadu v nadcházejícím království. To je cílem lidských dějin i úkolem církve. Není tedy divu, že Ježíš svou církev povzbuzuje příslibem nejvyšší odměny: "Kdo zvítězí a zachová mé skutky až do konce, tomu dám moc nad národy a ten jim bude vládnout železnou holí, jako se rozbíjejí nádoby hrnčíře, protože já jsem dostal moc od svého Otce" (Zj 2:26-27).

Uzavírám s vámi smlouvu

Je to ozvěna Žalmu 2, Daniela 7:27 a ovšem Lukáše 22:28-30: "Vy jste ti, kdo při mně stáli v mých zkouškách, a jako můj Otec smluvně přidelil království mně, tak i já uzavírám smlouvu s vámi, abyste jedli a pili u mého stolu v mém království a abyste seděli na trůnech a spravovali dvanáct izraelských kmenů." ('Soudit' je podle hebrejského úzu ekvivalentem slova 'spravovat' nebo 'vládnout'. Viz například Good News Bible, Moffatt a *International Critical Commentary* o 1 Kor. 6:2).

Ježíš na to naléhá i ve Zjevení 3:21: "Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na můj trůn, jako jsem i já zvítězil a usedl se svým Otcem na jeho trůn."

Právě ve Zjevení 20 nacházíme konečné vyústění neustálého biblického očekávání účinné Boží vlády na zemi. Opět je zde slib královského úřadu pro věrné: "Ožili a začali vládnout s Kristem" (Zj 20:4).

Ježíš a jeho učení

Na pevných základech Ježíše a jeho učení - na Ježíšově poselství, nejen na hlasateli - má věřící jistotu odpovědného a výsadního místa v nadcházejícím Království. Základní pravdou Nového zákona zůstává, že evangelium o Království bylo zvěstováno Abrahamovi (Gal 3:8). A Abrahamovi bylo slíbeno dědictví světa (Řím 4:13). Jeho duchovním potomkům bude uděleno dědictví země (Mt 5:5). S Mesiášem, králem Izraele a Spasitelem světa, budou vládnout jako králové na zemi (Zj 5:10). K této cti a službě jsou povoláni dobrou zprávou o Království. V jejich štěstí spočívá moc obšťastňovat druhé. (Gen. 12:1-2)